

FOLK OG LAND

NR. 16 — 9. ÅRGANG

LØRDAG 30. APRIL 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Antisemittisme i Øst-blokken

OLAF HOLM:

«Myten om Elverumsfullmakten»

Hode av en germaner fra en relief på Trajansøylen i Roma. På samme måte som de skriftlige overleveringer, for eksempel «Germania» av Tacitus synger en lovsang om germanerne som «bare ligner seg selv», slik gjør den bildende kunst det også. I disse seirstrofeer fra Roms storhetstid er germanerne naturligvis alltid fremstillet som beseirede, men likevel har de alltid bevart sin holdning og sin edle fremtoning.

I tilknytning til vår artikkel for kort tid siden om antisemittisme i Sovjet-Samveldet gjengir vi her en artikkel av Paul ROTH i Euroform om samme emne:

Den tyske lege Scholmer — som har tilbragt 5 år i den sovjetiske straffeir Vorkuta nordenfor polarsirkelen og har skrevet en utmerket bok derfra: «De døde vender tilbake», forteller i denne bok at meddelelsen om Stalins død i mars 1953 blant straffangene ble hilst med et håp om forløsning. Og «Gud har reddet jødene» hvisket en polsk zionist til ham, som i sin tid hadde unnslettet Gestapo, men som i 1940 ble dømt av en sovjetisk rett til 15 års straffarbeide.

En rabbiner fra New York, som i 1956 fikk anledning til å besøke Sovjetsamveldet skrev i samme retning: «Alle jøder i Sovjetsamveldet er fast overbevist om at despotens død var et mirakel, deres eneste redningsplanke». Dette beretter Lenemann i sin bok «La tragedie des Juifs en URSS» (Paris 1959).

Satte Stalin igang jødeforfølgelsene for å tekkes Hitler?

Jødespørsmålet i Sovjet-samveldet er et interessant — vanskelig og deprimerende problem. Den som ikke har befattet seg nærmere med det og som tenker på hvor stor rolle jødene har spillet i kommunistpartiet, kan få den oppfatning at partiets holdning har undergått en sterk forvandling når det gjelder jødespørsmålet. I virkeligheten er det imidlertid ikke slik — som vi skal se.

At mange russiske jøder sympatiserte med kommunismen, ja, at mange som Trotsky, Sinovjev, Litvinov, Kamenjev, Radek og andre, deriblant venner og medarbeidere av Lenin, spilte en ledende rolle, har forskjellige årsaker. En av disse årsaker er den rettslige diskriminering av jøder i tsarriket. De hadde for eksempel ikke rett til å slå seg ned hvor de ville, men var i alminnelighet henvist til «bosetningsområdet» i den vestlige del av europeisk Russland.

Den fromme jøde med sin religiøse og rituelle tilknytning er i og for seg ikke radikalt innstilt. Men dette var på den annen side tilfellet hos de rotløse intellektuelle, og deres skarpe forstand og, i sammenligning med gjennomsnittsrusseren, overlegne dannelses og åndelige bevegelse, bragte tallrike slike elementer inn i ledende stillinger i kommunistpartiet.

Lenin fordømte antisemittismen. Man kan anerkjenne ingen jødisk nasjon og kalte jødeforfølgelse i rystende omfang.

(Forts. s. 6).

Tragediens rot.

I virkeligheten utviklet det seg under Stalin en ondartet antisemittisme i Sovjetsamveldet med arrestasjoner — forvisninger og henrettelser, og hvis han ikke var død ville det ha utviklet seg en jødeforfølgelse i rystende omfang.

Nygaardsvoldregjeringen vel innskipet. Fra venstre statsrådene Ljungberg, Lund, Ystgaard, statsminister Nygaardsvold og statsråd Hjeltveit.

vi går ombord — — — — —

I.

Dette er tittelen på en kronikk i «Dagbladet» for 8. apr. d. a. av cand. jur. Eivind Otto Hjelle.

Det må medgis at «Dagbladet» denne gang har rett i sin påstand om å være foran sine konkurrenter i bladverdenen, men ikke svært langt foran. Det som er skrevet i disse dager om 9. april 1940 er gjennomgående preget av en hittil ukjent objektivitet.

Kronikkens forfatter gjennomgår detaljert hendelsesforløpet omkring Elverum og senere, og er ikke helt snill mot den daværende stortingspresidents senere fantasier og erindringsforskyvninger. Da begivenhetene er vel kjent for dette blads lesere, skal ikke plassen tas opp med en

gjentakelse. Forfatterens konklusjon er med logisk nødvendighet den samme som vår: at «Elverumsfullmakten» var helt overflødig, at den strengt tatt ikke har eksistert».

Så er vi kommet så langt. Om der fremdeles skulle være noen sinker — og det er det nok — så kommer de vel etter, når de merker hvor vinden blåser.

II.

Kronikkøren skriver videre, «at en annen politisk hendelse i stortingsmøtene 9. april bør omfattes med langt større interesse. Det viktigste som skjedde på Hamar var at halvt hundre års parlamentarisk praksis — selve «parlamentarismen» i Norge ble brutt».

Forfatteren begrunner dette med at Stortinget supplerte regjeringen med tre statsråder, en fra hver av opposisjonspartiene, som de selv pekte ut. Det skal stride mot Grunnlovens § 12, hva det også gjør. Etter Grunnlovens § 12 «velger Kongen selv sitt råd», men det er meget lenge siden han gjorde det. Herrene Torp og Gerhardsens vekslende overtagelse av statsministerstillingen kan formentlig være tilstrekkelig illustrerende.

Forøvrig synes dette mer å være en potensert parlamen-

Forts. side 8

LÆRERNE OG FOLK OG LAND

Vi har fått en rekke innlegg fra våre lesere om læreraksjonen og gjengir noen av dem her:

OSLOLÆRERE FRABER SEG NASIORGANET

Tilfeldigvis ble jeg i dag oppmerksom på en artikkel med denne overskrift i Dagbladet nr. 72 d. å. undertegnet av F. Lehne og som han også angir er tiltrådt av samtlige lærere og lærerinner ved Bryn skole i Oslo. For sikkerhets skyld gir han også opp deres navn i artikkelen, til orientering for de som måtte ønske det.

Artikkelen er en beklagelse over at skolen skal ha fått tilsendt et nr. av den motbydelige avis «Folk og Land». Ja, dem om det. Men det som har krav på almen oppmerksomhet og beklagelse er at skolens samtlige navngitte lærere (kvinnfolk og karmenn) benytter Dagbladet til utsendelse av denne meddelelse, som en må tro, i første rekke er beregnet på å leses av skolebarna og deres foreldre.

Det er ingen grunn til å forundres over moralsk forfall, utukt o.s.v. mellom barn og ungdom, når de foruten artikler fra deres lærere skal bli påduttet en avis som vel for en stor del har sitt eksistensgrunnlag i store, tildels uvederheftige overskrifter på første side, tåpelige tegneserier, advertisseringer om salg av preventive midler og tilbud om å komme i forbindelse med personer av motsatt eller samme kjønn.

Er virkelig den moralske ansvarsbevissthet hos Bryn-lærerne forenlig med nevnte blads ånd og publikasjoner?

Bonde.

*

TI LÆRERNE VED BRYN SKOLE

Har lest Deres åpne brev til avisen Folk og Land. Der står det noe sånt som «Deres motbydelige avis. Vi forbauses i høy grad over lovligheten av å utgi noe slikt». Ja, en hver skal jo få lov til å ha sin egen mening i et demokratisk samfunn heter det. Jeg kan ikke tenke at noen av lærerne ved Bryn skole blir tvunget til å lese denne avisen dersom de ikke selv vil. Hvorfor så dette åpne brev i en rekke av dagsavisene med oppfordring til kolleger om å gjøre likedan?

Affæren smaker simpelt hen av forfølgelse, simpel forfølgelse av anderledes tenkende mennesker. Ja, vi fristes til å spørre: Hvem tør nevne middelalder og heksejakt? — Dengang var det troen. Anderledes tenkende og troende mennesker ble forfulgt og brent på bål. Folk som forsto litt mer enn sine medmennsker og var foran sin tid, ble stillet for inkvisi-

sjonens domstol og måtte avsverge sine ideer og oppdagelser for å berge liv og lemmer fordi disse ikke passet for datidens maktthavere.

Ja, dette var den såkalte mørke middelalder som en i dag trekker på skuldrene av og snakker om med en viss forakt. — Noe sånt skjer vel ikke i vårt opplyste demokratiske samfunn? En må spørre? — — —

Hørte vi ikke så ofte under okkupasjonen: Vi kjemper for demokratiet, for friheten, for retten til å tenke og tale og skrive som vi selv vil. Hvor er så denne friheten i dag? — Bare en aldri så liten avvikelse fra den brede alfarvei da er du motbydelig, da blir du æreskjeldt og ikke tålt, og det er nettopp mennesker av deres type med deres kortsynthet og intoleranse som går foran i denne heksejakten. Dere små diktatorspirer, som endog vil gå så vidt i deres forfølgelse av medmennsker at dere vil avskaffe den paragraf i grunnloven som til dags dato har gjort det mulig for en forfulgt folkegruppe i vårt land å komme til orde i sin egen avis.

Det er vel noen av dere som er så voksne at dere husker hva vi lærte på skolen før krigen. Vi skulle være nasjonale. Vi skulle elske landet vårt. Nasjonale — ja, det var nettopp det de var de fleste av de menn og kvinner som sluttet opp om partiet N.S. Fra Arilds tid og til dagens ende vil det alltid bli slik at en sak kan sees fra flere sider. Rett og urett er tøyelige begreper, ikke minst når det gjelder politikken og makten i et samfunn. Ingen har hundre prosent rett, like så lite som noen har hundre prosent urett. For femten år siden ble en stor del av vårt folk dømt som forrædere og landsvikere. Ofte fikk de sin økonomi og hele sin framtid ødelagt. Er det noe rart i at disse stort sett idealistiske og utmerkede borgere av vårt samfunn i dag kjemper for å få en aldri så liten æresoppreisning og anerkjennelse?

— Men nei — noe slikt må ikke finne sted, det sørger folk med diktatorhendene av Brynlærertypen for. — Å skaffe seg litt innblikk i politikernes usunne krokveier og derav trekke sine egne slutninger, nei — det kan de ikke tenke seg muligheten av. De forfulgte skal være forfulgt. Noe forsøk fra deres side på å få folk til å tenke litt selvstendig og forstå noe av det som har foregått bak storpoltikkens folderike ku-

Har du skaffet en ny abonnent?

QUO VADIS — ?

Et apropos til lærerprotesten.

En samling «Nynorske attorteljingar» er i dag i bruk i realskoler, framhaldsskoler og ungdomsskoler. Jeg siterer en gjenfortelling og skal gi flere til beste når plass i bladet finnes:

«Nr. 50. EIN SKAL IKKJE TRU FOR GODT

Under krigen hende det ofte at norske flygarar kom i engelske fly og drog langsetter norskekysten på speiing. Då kunne det og henda at tyske fly gjekk opp for å møte dei, og meir enn eing gong måtte tyskarane vende heim att med tap.

Så var det ein dag på våren. Vinden stod frisk inn frå havet, og fjorden gjekk kvit. Men Anders og Ola var likevel ute med motorskøyta si på fiske. Anders var enda litt rar av seg, han, men ikkje verre enn at han kunne vera med og gjera nytte for seg.

Da såg dei brått eit tysk fly koma mot dei i lita høgd og med ei rove av mørk røyk etter seg. Ikkje langt frå dei gjekk flyet i sjøen, og var snart borte i bylgjene. Ola og Anders sigla borttil, og fekk etter mykje strev dregi to tyskarar opp i båten til seg. Så skulle Ola greia med motoren, så dei kunne koma seg heim. Da han så kom opp på dekket, var dei to tyskarane ikkje å sjå nokon stad. «Kva hev du gjort av dei?» spurte han. Anders stod og grunda litt, så sa han: «Den eine var dau, så han kasta eg i sjøen; og då eg spurte den andre om han var dau, så sa han nei. Men det er uråd å tru kva slike folk seier, så eg kasta han og».

Det kriminelle ved historien

lisser, nei ikke tale om. Det er meget lettere å skrike opp om rasediskriminering og forfølgelse av svarte i Sør-Afrika og i Amerika. I sannhet må vi minnes ordene om splinten og bjelken i øyet.

Å tenke selvstendig det er så visst ikke nordmennenes sterke side. Å nei, det er så meget lettere å la det store mangelhøvede samfunnstrolketenke for seg. Slik også med disse lærerne. Stakkar — tenk om en eneste av dem skulle falle utenfor ved å si: La andres meninger være i fred. La de dømte få lov til å tale sin sak. Men slik har dvergene alltid gjort. De har alltid rotet seg sammen. De er redd for å stå alene. Men ennå finnes det folk i dette land som er rake i ryggen, som tør tale Roma midt i mot og vedkjenne seg egne meninger. Det er ikke alle steder en ligger så under for massepsykosen og meningsterroreren som på Bryn skole.

I. G. N.

Åpent brev til dr. philos.

Sverre Kjeldstadli

Ad. Deres foredrag 19-4

De har helt rett i at det ble vist megen individuell tapperhet i Norge i de to måneder krigen varte i Norge i 1940.

Men når De videre sa: Krigstilstanden i Norge fortsatte — ja hvor lenge egentlig?, så stemmer ikke dette helt, for det er et historiske faktum at Norge og Tyskland inngikk avtale om våpenfelleskap i Finnmarken etter den betingelsesløse kapitulasjon 10. juni 1940. Kfr. kapitulasjonsakten, Trondheim 1940. I motsatt fall foreligger kvalifisert forbrytelse mot strfl. § 86 av de nordmenn som De ubevisst reiser anklage mot for landsforræderi. Hvorfor er ikke disse nordmenn aksjonert?

2. Dernest må jeg vedrørende Englands folkerettsstridige krenkelse av norsk nøytralitet i 1940 som nådde sin klimaks mellom 7. og 8. april med den brutale minelegging av kongens strøme (territorialfarvann) be om å få gi ett supplement. De lot det nemlig skinne igjennom at den egentlige aggressive part var Tyskland. Men De vet at det ikke stemmer. (Kfr. Koht. England fører krigen inn på norsk territorium). Allerede U.K. av 1945 peker på at Hitler helst så at Norge forble nøytralt. Dr. Scharffenberg gjør ustanselig rede for denne sak.

Jeg vil få lov til å sitere lord Actons lov: Makt tenderer mot korrupsjon og den hele makt mot absolutt korrupsjon.

Det eiendommelige avhengighetsforhold Norge stod i til England har sin genesis i ting som fant sted i 1905. Og av vår stilling som Englands

er ikke at Anders utførte et mord. Han Anders var jo en tomsing. Det avskyelige er at den serveres som morsom for barn fra 14—16 år. Sogar som gjenfortelling.

Usedelige bøker og aviser som spredes etter okkupasjonen er ille nok. Slike bestialske gjenfortellinger er verre. Selv om forfatteren «ikke visste» at Norge hadde kapitulert 10. juni 1940 og heller «ikke forstod» at Norge var okkupert og derfor ikke i krig med okkupanten, så er historien noe griseri. — På dette nivå står altså forfatteren av samlingen, og han er lærer. Quo vadis juvenitas?

J. B.

P.s. Hadde historien virkelig vært sann, og var den blitt kjent under okkupasjonen — ville de to fiskere blitt sperret inne og i dag blitt lønnet for fengselsdager av den tyske stat gjennom den norske. —

største rederi i fart for Englands handel og industri. (For å sitere en av Norges store redere).

Den såkalte integritetstraktat av 2/11—1907 var derfor ikke verd det papir den var skrevet på, og Fridtjov Nansen var ifølge ambassadør Maseng skuffet over at England ikke holdt visse løfter fra 1905. Dette kjenner De sikkert til, men da det synes som De ikke har kjennskap til visse viktige dokumenter i forbindelse med integritetstraktaten av 1907, tillater jeg meg å henvise Dem til svensk utenriksminister Ernst Günthers eminente verk: Minnen I, 1923. Her siteres en samtale mellom H. M. Håkon VII og hans exc. Günther på side 105.

H. M. Håkon VII forutser her en krig mellom England og Tyskland og at sannsynligvis England vil besette en eller annen norsk havn.

Refleksjonene gjør seg selv og behøver ingen kommentar fra min side.

Det var utenriksminister Günther som 9. april 1940 i samtale med prinsen av Wied, sendemann i Stockholm, uttrykte den svenske regjeringens velvilje og imøtekommenhet vis-à-vis Tyskland og for-dømte Vestmaktens brutale krenkelse av norsk territorium.

Günther kjente nemlig dramaets forspill og var intimt underrettet på første hånd — som sitatet fra hans minnen noksom viser.

Men sannheten om norsk mot i 1940 er derimot ingen myte.

Hans Egede Nissen.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 01 29 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiansgt. 1 — 44 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Sannheten baner seg vei**

Det later til at året 1960 for alvor skal få den store løgnens bygning til å styrte sammen. Først og fremst er myten om Elverumsfullmakten definitivt avlivet. Ja, så fullstendig ferdig er den at en ikke engang våget å gjøre den til en hovedpost under «feiringen» av 9. april. Isteden fikk vi den kongelige feiring av det store slag på Midtskogen ved Elverum — slaget hvis eneste offer var den tyske kaptein Spiller, som ble skutt ned fra en bakholdsstilling da han alene gikk ut av bussen ved veisperringen.

Ellers har tyveårsjubileet for de tragiske begivenheter omkring 9. april 1940 utløst et slags vitnemøte i stor stil. Det ser formelig ut til at en rekke personer i begivenhetenes sentrum har fått seg hver sin sprøyte med sannhetsserum.

Nå, Scharffenberg, som sin vane tro innledet sannhetens felttog, behøver naturligvis ikke noen slik sprøyte. Men han fikk dennegang følge av flere, først og fremst av oberst O. Munthe-Kaas sen., en mann som førte sin bataljon med stor bravour under kampene i 1940. Han nedlegger med en velrettet artikkel løgnen om regjeringen Nygaardsvolds mobiliseringsordre 9. april 1940, og slår fast den urokkelige kjennsgjerning at arbeiderpartiregjeringen, med den geniale forsvarsminister Ljungberg i spissen, selv ikke da tyskerne stod i landet gikk til alminnelig mobilisering, men nøyet seg med en innkallelse pr. brevkort(!) av fire brigader. Selv om det hadde ladet seg gjøre å få samlet og utrustet disse avdelinger, vilde en ikke fått mere enn vel 20.000 mann til rådighet.

Foranledningen til at obersten rykket ut var at Arbeiderpartiets propagandaapparat Norsk Rikskringkasting i sitt minneprogram for 9. april påny lanserte løgnen om den alminnelige mobilisering som regjeringen påstår å ha vedtatt. Blant annet hadde en halt den gamle Koht til mikrofonen for å underbygge denne påstand.

Men nå later det til at generalstabsoffiserene fra dengang har fått nok av denne svindel, som jo blamerer dem selv. Først trer general Ole Berg frem og bekrefter riktigheten av det Munthe-Kaas sier. Og videre slår også generalstabssjefen fra dengang, oberst Hatledal fast at forsvarsminister Ljungberg så sent som klokken 10 formiddag 9. april understreket at 5. brigade ikke skude innkalles og at det ikke dreiet seg om noen alminnelig mobilisering, men bare om en innkalling av 1. —4. brigade!

Og oberst Hatledal sier mere. Han forteller at da Ljungberg meddelte ham den geniale regjeringsbeslutning om stille og delvis mobilisering på et tidspunkt da militære aksjoner fra tysk side var i full gang, så spurte han forsvarsministeren om han var blitt gal.

Det var sikkerlig litt av hvert å si om oberst Ljungbergs, den tidligere kongelige overadjutants, militære kvalifikasjoner, men gal var han visselig ikke og alminnelig vett manglet han heller ikke. Det er innlysende at det her ligger noe annet og mere bak, noe som fremdeles søkes holdt skjult. Vi viser i den forbindelse til anførselen i major Kjelstrups skriv til Krigshistorisk Avdeling om at Hatledal har fortalt kaptein Langlie at han var blitt avvist «på høyeste hold» da han krevet mobilisering. Herom har kapteinen avgitt forklaring til politiet og har tilbudt seg å bekrefte sin forklaring med ed. Hvilke forhåndsavtaler med fremmede regjeringer lå det bak disse uforklarlige hendelser? For hele Kongens råd kunde da ikke plutselig bli grepet av det mest åpenbare vanvidd? Heller ikke de to syndebukkene Koht og Ljungberg.

Vi håper at de avsløringer som nå er i full gang kan føre til en generalopprydning i hele det komplekse av løgn

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Lysaker Kemiske Fabrik A/S,
Kunstdünger, Schwefelsäure, Lysaker.

Lysaker Kulkompani, postboks
82, Lysaker st.

Magelssen & Co. A/S, Export,
Import, Agentur, Elveg. 5, Oslo.

Markt & Co. A/S, Eisenwaren-
agenturen, Kirkegt. 15, Oslo.

Charles Fred Marti, Textil- u.
Lederagenturen, Skippergt. 28,
Oslo.

A/S Maskinagentur, Kongens
gt. 27, Trondheim.

Maskin-Teknisk A/S, Agentur
in Maschinen u. Motoren, Prin-
sens gt. 2, Oslo.

Jacob Matheson A/S, Manufak-
turkaufhaus, Olav Tryggvessons
gt. 14, Trondheim.

Tryggve Matheson, Maschinen-
vertretungen, Rådhusgt. 20, Oslo.

Alf Mathiesen, Schuhagenturen,
Lille Grensegt. 5, Oslo.

Mathiesen-Eidsvold Værk, Sæ-
gewerk, Holzschleiferei, Bøn.

Robert Mathiessen, Textilver-
tretungen, Torget 13, Oslo.

HANDELSKRIG

Syd-Afrika må straffes,
jeg håber det vil svi!
Og hvem skal svinge riset?
Jo, det skal selvsagt vi.

Men da de er så simple
dernede, frykter jeg
de kanskje øver gjengjeld,
og da er saken grei:

Hver krone som de taper
vil koste Norge tre,
men dyrest bot er billig,
rettferdighet må skje!

Syd-Afrika skal straffes,
det er en avgjort sak
selv om vi derved lager
et ris til egen bak.

Ruben,
(i Farmand).

og fortielse, av udugelighet
og forrederi som 9. april 1940
er gravet ned i. Og det er
med tilfredshet vi ser at Mor-
genbladet i en leder slår fast
at det var en katastrofal feil
at ikke ansvarsforholdet for
det som hendte ble reist når
det gjaldt de virkelig skyldi-
ge. Bladet legger ansvaret
for dette på «politikere uten-
for Det norske Arbeiderparti».

For egen regning føyer vi
til at det vel også var en del
av den hestehandel som det
skammelige brudd på norsk
og internasjonal lov og rett
som kalles landssvikoppgjøret
var en annen hovedpilar i.

Idag er det nok mange
som ser hva det har ført til
å gi uretten fritt slag av po-
litiske grunner. Når skal de
manne seg opp til å fortelle
den hele og fulle sannhet om
disse ting?

**Morgenbladet våkner til nasjonal
sans og samling**

I en leder «Ansvaret for
9. april» omtaler Morgenbla-
det den store tåpelighet de
borgerlige partier gjorde i
1945 da de lot Nygaardsvold-
regjeringen — og vel også
dens militære rådgivere —
gå ansvarsfri for hendelsene
omkring 9. april 1940. Bladet
slår fast at det er for sent å
rette på dette nå, men fort-
setter så med følgende be-
merkelsesverdige ord, som
kan åpne nye perspektiver i
norsk politikk:

«Resultatet er imidlertid
blitt at sosialistene ikke len-
ger hefter for noe av det
som skjedde omkring 9. april
1940, mens de stadig tuter
folk ørene fulle om de «bor-
gerlige» politikeres feilgrep
og reaksjonære innstilling i
«mellomkrigstida».

Arbeidsløsheten i 20 og 30-
årene har Høire, Venstre og
Bondepartiet fått ansvaret
for, nederlaget i april dagene
skyldes derimot svikten hos
offiserene, under anførsel av
Quisling. Snart blir vel dette
å finne i den nye undervis-
nings skolebøker.

Det ligger i opposisjonens
hånd å hindre at dette skjer,
og det ligger i opposisjons-
partienes hånd å legge an-
svaret der hvor ansvaret hvil-
ler. Det krever bare det enkle
og overkommelige at man
aldri slutter med å minne om
det som faktisk skjedde.

Dette er jo formelig som
om «Folk og Land» skulde ha
skrevet det, eller Forbundet
skulde ha utsendt en erklær-
ing om dets mål. Men så en-
kelt som Morgenbladet synes
å mene er det visst ikke for
«opposisjonspressen» å for-
telle det som faktisk skjedde.
Iallfall har det falt den nor-
ske presse og også Morgen-
bladet — svært tungt å si
sannheten hittil. Ja, den har
faktisk med nebb og klør
motarbeidet sannheten i å
vinne frem, dels av feighet
og dels av tåpelighet. Hvis
det er Libertas som nå har
gitt Morgenbladet ryggrad og
moralisk mot til å bryte ut av
saueflokken, så synger vi
gjærne en lovsang om denne
organisasjon.

9. APRIL

«Farmand» skriver redak-
sjonelt:

Kommunister og sosialister
ønsker å gjøre den 9. april
til en demonstrasjonsdag for
«freden». Vi kan vanskelig
tenke oss et dårligere valg
av dato. Iallfall for forslags-
stillerne.

I Norges historie kommer
den 9. april alltid til å være
en skjendselens dato. En
skjendsel for forsvarsfjender,
for hel- og halv-kommunist-
ene og for alle som forsømte
den nasjonale kamp til fordel
for klasse-kampen.

Det norske folk har godtatt
en alt for lettvinnt versjon av
det som skjedde i 1940. Ver-
sjonen går ut på at nordmen-
nene som en kjekk liten na-
sjon tappert slo imot over-
falls-makten. Den versjon er
ikke sann. Som nasjon hadde
vi dessverre hverken evne el-
ler vilje til å slåss i 1940.
Noen gjorde det — men de
var ikke mange. De fleste
gjorde det ikke, og har ingen
rett til å sole seg i de fås
innsats.

I særdeleshet har ikke so-
sialistene og kommunistene
noen slik rett. Muligens fan-
tes der sosialister blandt dem
som gjorde en hederlig krigs-
innsats i 1940, men de gjorde
det i tilfelle som nordmenn,
ikke som sosialister. At kom-
munistene senere kom med
på norsk side, skyldes Hitlers
angrep på Stalin. I 1940
kjempet de for Stalin og for
hans daværende kampfelle
Adolf Hitler, og slett ikke for
friheten og Norge.

«Den forunderlige krig»
heter en bok som kommer ut
i Norge idag, den 9. april.
Den er skrevet av Tage El-
linger, en dansk kaptein som
sloss for Norge. Han var en
av dem hvis tapperhet i 1940
litt for mange nordmenn nu
soler seg i. Kaptein Ellingers
bok er meget ubehagelig les-
ning for nordmenn, men både
for boken og sin innsats i
1940 fortjener han nord-
menns takknemlighet. Hans
bok beskriver det som virke-
lig skjedde i 1940: Et folk
som hverken fysisk eller fy-
sisk var forberedt på å kjem-
pe for sin frihet, viste seg
ute av stand til å forsvare
den.

Ellinger konstaterer at slik
var det. Han spør ikke om
årsakene. Men bakgrunnen
bør iallfall nordmenn vite.
Bakgrunnen var at landets
regjering — Arbeiderparti-
regjeringen — systematisk
hadde ødelagt folkets for-
svare-evne og forsvarsvilje.

Hva 9. april bittært bør
minne nordmenn om er ikke
at fred er det beste, men at
de nasjoner som ikke vil og
kan kjempe for sin frihet, de
beholder den ikke. Og de for-
tjener den heller ikke.

ØVET RØKTER

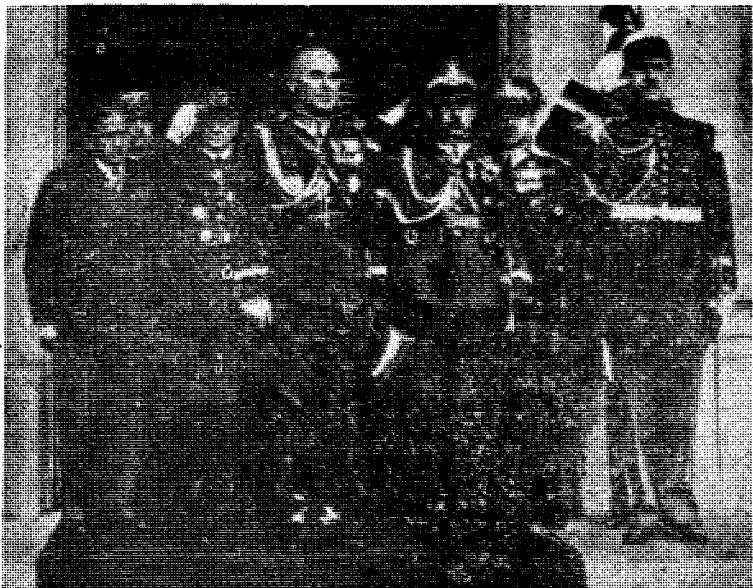
og traktorkjører får anset-
telse snarest.

KNUT NORE,
Bryggja. Telefon 12 a.

OG SLIK KOM KRIGEN - -

H. Franklin Knudsen:

Forsvarsprat i Tinget

Den polske marskalk Rydz-Smigly under forhandlingene i Paris. Han vilde ikke høre på de franske militæres råd.

KRIGSERKLÆRINGEN

Stenen har begynt å rulle — bare noen få sprang til og den styrter ned på snebreen, og så vil den utløse den uhyre lavine som intet menneske lenger kan stanse — men er det kanskje fremdeles mulig å stanse stenen i siste sekund?

Den franske utenriksminister Georges Bonnet får ikke sove lenger. Nå er tyskerne altså i Polen, og han vet hvorledes det ser ut der. Han vet hvor hovmodig den polske overstkommanderende Rydz-Smigly under sitt besøk i Paris avviste alle Gamelins forslag om å befeste den polske vestgrense. «Det er det vi har vårt kavaleri til», sa den seierssikre herre. Han vet at Weygand på grunnlag av sine erfaringer i det polske felttog i 1920 har utarbeidet visse netningslinjer for polakkene, men at den franske generalstab ikke har sendt dem videre til Warszawa for ikke å støte de ømfintlige polakker. Og England? Han kjenner Churchills svar på hvorfor England gav etter i Etiopia-konflikten. «Ha, De noensinne studert livsvanene til taskekrabbene?» svarte Churchill. «Det er meget interessante dyr. I forskjellige perioder av sitt liv mister de sitt panser. I denne skallvekslingens tid trekker de seg tilbake til en fjellrevne og venter der tålmodig til det er vokset ut et nytt panser. Men når det er kommet så langt, kommer den frem og er en uovervinnelig kjemper. England har som følge av uforsiktige og defaitistiske ministre mistet sitt panser — vi må vente i vår fjellrevne til det nye panser er blitt hardt og sterkt». Visselig et anskuelig bilde, men er England nå på ny sterkt? Og fremfor alt: er det sterkt nok, slik at det også kan beskytte Frankrike?! Bonnet vet hvor dårlig det står til med Englands rustninger — sandelig, den siste redning ligger i den italienske formidling. Kanskje går

det i orden i siste øyeblikk, slik som dengang før München. Han kan bare gjøre en eneste ting for det: han må vente i det lengste med krigserklæringen til Tyskland — —. Forøvrig insisterer også Gamelin på utsettelse, han trenger hver eneste time til sin mobilisering før de tyske bombefly kommer — —. Natten mellom 2. og 3. september telefonerer Lord Halifax, den britiske utenriksminister, som er mest kjent for sin tro på spøkelser og for sine skinnhellige bønner. I de korte setninger under samtalen er det presset inn store avgjørelser, «Det britiske kabinett er samlet her i rummet ved siden av meg», sier engelskmannen. «Det ber om at det franske ultimatum må bli overrakt i Berlin i morgen tidlig klokken 8!»

«Umulig, jeg har lovet grev Ciano å vente til imorgen middag».

«Så sier vi klokken 9 da!»

Utenriksminister Georges Bonnet, som Daladier fjernet etter å ha trumfet igjennom krigserklæringen.

«Nei, jeg vil vente til klokken 12!»

«Men hvorfor det?! Lordens stemme er utålmodig. «Det er jo avgjort at det blir krig!»

«Det er mulig, men hvorfor kan den ikke bryte ut fire timer senere?»

«De ligner en mann som forsøker å gjøre et lik levende ved å skvette vievann på det! Freden er død, herr Bonnet!»

Få timer senere får Bonnet vite av den franske sendemann i London hvorfor Halifax har slikt hastverk med krigserklæringen: engelskmennene vil kapre de tyske skip som ennå er underveis på havene, og Halifax frykter også for at hvis tyskerne besetter Danzig og Korridoren og det kommer til forhandlinger, vil tyskerne allerede ha sikret seg håndpant?! Nei, England vil ha krigen og ikke forhandlinger, og så krever England i forbindelse med Mussolinis forslag at Tyskland først må trekke sine tropper ut av Polen — noe han vet ikke er mulig å gjennomføre. Dermed har England bragt den italienske megling til å strande.

Søndag morgen telegraferer han igjen. «Jeg kjenner grunnene til at De fremdeles nøler med ultimatumet — men vi har ikke gitt grev Ciano noe løfte som De. Vi må sende vårt ultimatum allerede i dag tidlig. Underhuset trer sammen imiddags. Hvis Chamberlain viser seg der uten å ha holdt sitt løfte til Polen, så kan en emstemmig bølge av forferdelse styrte ham»

3. september 1939. Klokken 4 morgen innløper det beskjed til den britiske sendemann Sir Neville Henderson, om at han skal oppsøke den tyske utenriksminister klokken 9. Han ringer til utenriksdepartementet og ber om samtalen, og han får til svar at Dr. Schmidt er gitt fullmakt av den tyske utenriksminister til å ta imot enhver meddelelse, og at man venter ham til angitt tid i utenriksdepartementet.

Klokken er blitt 9. Sir Neville Henderson står i sendemennenes venteværelse. Han tar skrivelsen som han skal overrekke frem av lommen og holder den åpen i hånden. Den er i det store format som de offentlige britiske skrivelser har.

Døren til ministerens værelse åpner seg, Dr. Schmidt trer inn og ber sendemannen komme inn i ministerens arbeidsværelse. Her tar begge herrer plass på de små stoler foran det store Bismarck-bilde, hvor sendemannen har sittet også ved de siste samtaler med utenriksministeren.

«Jeg har en meddelelse fra min regjering», sier han.

«Her en min fullmakt til å motta den», svarer Dr. Schmidt og overrekker sin fullmakt. Så tar han skrivelsen og leser:

3. september 1939.

Deres Eksellence!

I den meddelelse som jeg hadde den ære å gi Dem 1. september, underrettet jeg Dem etter

De utsøkte 150 garantene for Norges ve og vel, saumfærer nu forsvaret. Det store spørsmål som foreligger, og som altfor lenge har foreligget, er følgende: Skal pil og bue samt tresablen byttes ut med moderne våpen? Dette er selvsagt et meget vanskelig spørsmål for dem, der vanligvis stiller med helt andre ting. Problemer, som øyensynlig gjør det vrient å tenke på livsviktige saker. Når man har forlatt de logiske, stringente tankebaner og lenge har ligget på svøm i det partipolitisk-taktiske hav, så er det sannelig ikke greit å føre en diskusjon om livets hårdeste realiteter.

Alle disse utsøkte står for at Norge bør forsvare seg, og bevilger i den hensikt store summer til et vern mot eventuelle angriper. At vi selv ikke har tenkt å angripe noen — trenger vi neppe å forsikre våre naboer om. En hver form for blodtørstighet sublimeres i lokale kamper, om forbud, målsak og religiøse stridigheter. Det er den norske form for tyrefektinger, med den forskjell, at her er det bare sau både i arenaen og på tribunen. Man kan derfor kaste overbord frykten for å noen skal frykte oss, eller misforstå vårt ønske om å leve i trygghet. At vi fortiden befinner oss i NATO-selskap i fredelige hensikter, har vi foreløpigst gjort rede for. Vi bygger bare på de erfaringer vi fikk den 9. april 1940. At alene kan vi ikke forsvare oss. Den ting, at vi dengang hadde sørget for ikke å ha noe

anvisning av statssekretæren for utenriksanliggender hos Hans Majestet cm at Hans Majestæts regjering i Det forenede kongerike uten å nøle ville oppfylle sine forpliktelser overfor Polen, hvis ikke den tyske regjering var beredt til å gi Hans

(Forts. fra side 6)

Edouard Herriot, som bistod sin uvenn og konkurrent Edouard Daladier med å få hurt gjennom krigserklæringen. — Sittende: Daladier.

å forsvare oss med, forbigåes i stillhet.

Stillingen er nøyaktig den samme i dag. Om dette ties det selvfølgelig også. Vi befinner oss i en allianse, hvor våre stormaktspartnere besidder de effektive våpen, mens vi selv løper omkring med pil og bue. I 1940 grep to stormakter inn i vår nøytralitetssøvn. Om galt skulle skje igjen, er vi oppe i det samme dilemma. Selv har vi ikke noe å verge oss med, ikke noe som biter på angriperen. Vi må bare vente på hjelp. Den er riktignok garantert oss på en måte, omtrent som det var «stilltiende» sist. Polen fikk en absolutt garanti, og selve krigsformålet var å befri det, het det seg. I dag, tyve år senere, og med krigen avsluttet for 15 år siden, er det ikke lenger noen som snakker om det. Nu er det spørsmålet om Berlins skjebne, som skal avgjøres! Altså ikke Warzawas. En eneste ting de hundreogfemti kan være brennsikre på, er nemlig at vi aldri må eller kan stole på stormakters løfter. Hele verdens historie taler sitt tydelige sprog om dette.

Kan og vil vi ikke hjelpe oss selv, verge oss med slike kampvåpen, at det koster en angriper mere enn det smaker — så er vi fortapt med eller uten allianser. Dette burde si seg selv, også for stortingsholder. Hvis det er mulig å få slike våpen, kampmidler som de andre har, så skal jo heller ikke disse brukes uten i nødverge! Sier ikke stormaktene det samme? Alle vil fred og avrustning, nu som før. Alltid er dette målet — mens man kappruster. Der eksisterer ingen moral i dette spill. Det er i hendene på krefter — hvor Norges Utenrikskomité ikke er representert. Var det da ikke en idé å besidde fysiske kampmidler og en jernfast vilje til å bruke dem? — Først da kan man ha et ord med i laget. Om knyttneven er liten, så er den da hard nok til å slå i bordet med, og vi kan bli hørt. Også hos NATO-partnere. Hva har vi å gjøre på alle de store møter, hvor Vestens skjebne drøftes, så lenge vi bare har kjeften å forsvare oss med. Ingen vøler den.

Norges partipolitikere, som skaffet oss 9. april 1940 med en erklært nøytralitet, men uten forsvar, har nu skaffet oss garantert krigsdeltagelse, også uten noe forsvar. For å unngå Riksrett i 1945 måtte selv det moralske og berettigede ønske og vilje om å holde oss utenfor krigen ofres. I så fall ville man nemlig ikke ha kunnet skjule det faktum, at vi hverken var nøytrale eller beredt. At vi ble sveket —

Forts. side 8

VÅR 1. MAI-KRONIKK:

Hitler og de tyske arbeidere

Hitler tar det første spadetak på autostradaene.

Peter Kleist gir en objektiv skildring av hvorledes de tyske arbeidere ble vunnet for nasjonalsosialismen

mange ganger bedre enn dagens.

I den løgnens verden som ny-demokratiet har skapt — kan det være på sin plass å fortelle litt mere om dette fredens nasjonalsosialistiske Tyskland og om det hus Hitler bygget før han ble tvunget inn i den krig som i virkeligheten allerede ble satt i gang i Versailles.

Vi gir ordet til en mann som såvisst ikke er blind for nasjonalsosialismens brøst og som selv ikke er eller har vært noen nasjonalsosialist, Peter Kleist. Han har skrevet en bok som gir en objektiv og virkelig opplysende skildring av Hitlers Tyskland både før og under krigen. Boken, som også selges gjennom Folk og Lands Bøktjeneste, heter «Auch du warst dabei», og vi gjengir litt fra avsnittet «Kamp om den tyske arbeider»:

Det praktisk og politisk viktigste område for likerettingen er den tyske arbeiderbevegelse. Dens tallrike elver og bekker flyter sammen i Deutsche Arbeitsfronts hav. I hendene på dr. Ley, som man også innen partiet har ledd av som en stammende drukkenbolt, men som nå trer frem som en dyktig organisator, oppstår en organisasjon med veldig finanskraft. Stiftelsen «Arbeidets ofre» blir grunnlagt, to uker senere kommer «lov om Treuhänder der Arbeit».

Ley erklærer: «Arbeider — jeg lover deg ikke bare å opp-
(Forts. s. 7).

Det system som fant arbeidsgitt seg ute av stand til å skaffe arbeid, lørd og orden. Millioner av tyske mennesker var uten råd og muligheter. Deres eneste beklagelse var å hente arbeidsledighetsunderstøttelse.

Det hendte i 1935 eller 1936 nedskriveren av disse linjer at han traff en tysk montør som var beskjeftiget med monteringsarbeid på noen nye lokomotiver som var kommet til Hamar. Dette var jo like etter den store omveltningen i Tyskland, og vi var naturligvis uhyre interessert i hvorledes forholdene egentlig var i Hitlers nye Tyskland. Det er jo bare i den aller siste fremskredne ny-demokratiske tid at for eksempel norske lærere ikke interesserer seg for annet enn den egne demokratiske navle. Og så bad vi da denne tyske arbeideren om å si oss sannheten. Her i Norge var han jo utenfor enhver kontroll og kunne si hva han ville.

Han svarte oss med å ta frem lommeboken sin, og ut av den fisket han et bilde av Adolf Hitler.

— Dette er det kjæreste jeg har, sa han. — På noen måneder gjennomførte han det som våre ledere hadde lovet oss i tredve år. For også jeg var sosialdemokrat til etter Hitlers maktovertagelse. Jeg lyttet også til de falske profeter i avisene og på talerstolene. Men nå vet jeg bedre.

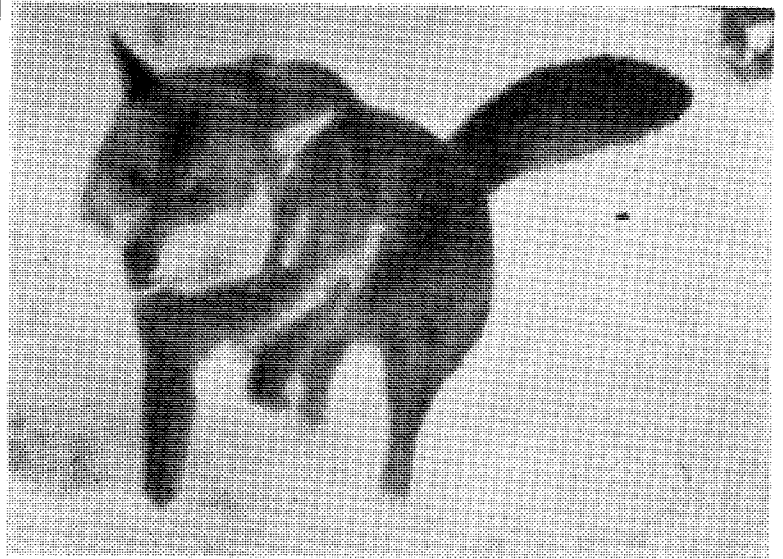
Og så kastet han seg ut i en lang beskrivelse av de gode Hitler hadde gitt de tyske arbeidere, om hvorledes han hadde avskaffet arbeidsledigheten, omdannet skattesystemet, skapt nye sosialinnetninger, nye skoler. Den tyske arbeider viste oss bilder av hvorledes han bodde i Berlin nå, i en egen enebolig. Han viste oss bilder av barna

sine og fortalte at de nå på skolen ikke fikk vanlige karakterbøker, men en slags vurdering av barnets karakteregenskaper med sikte på fremtidens yrkesvalg. Han var kort sagt så begeistret som vi sjelden har sett noe menneske.

Dette er ting som en forsøker å skjule i dag, men som likevel hviler nær overflaten i så mange tyske sinn. Det er såvisst ikke sjelden i dagens Tyskland å treffe på arbeidere i så moden alder at de husker Hitlertiden før verdenskrigen raserte det hele, og som ikke legger skjul på at forholdene dengang var

Ulver i fåreklær

Av pastor John F. C. Green, Kersport, Pa., USA

Jesu ord hvori han advarer mot glupende ulver gjelder den dag i dag. I 1941, da de tyske armeer strømmet inn i Russland, da hele russiske armeer hadde overgitt seg, bad Stalin kirkelederne om å be for kommunistisk seier. Men han brukte uttrykket «Moder Russland, elsket av sine barn» — for å appellere til folkets hjerter, for å gjennomføre det svikeyfulle bedrag. Han hadde hellet med seg. Han fant ut at kirkelederne kunne brukes med stort hell ved hjelp av æresbevisninger, fordeler og stillinger! Lederne for kirken i østen er nå kommunistiske agenter, som opererer i geistlig drakt, og deres utvalgte er blitt medlemmer av kirkenes verdenskonsil. Metropolit Nikolaus, kommunistagenten, har et palass ved Svartehavet! Han og biskop Peter av Ungarn, dr. Hromedka, tsjekkoslaviske kommunistagenter, er høyt på strå i verdenskirkekonsilet. Hva så med dem som gjør dem til medlemmer og som rådslår med dem, kirkelederne i Vesten? Hvor er ulvene i fåreklær?

Annen juledag 1959, gjenga Moskva radio en henvendelse til USA fra Yakov Izhidkov — president for baptistorganisasjonen i Sovjet, med en appell til alle kristne om å be for nedrustning og fred. Kirkeledere under kommunistisk styre må følge sine overherres linje! «Fred» i «1984» betyr krig. «Nedrustning» betyr å svekke Vestens forsvar! — Krustsjov gjentar disse slagord hvor han er og hvor han taler. Han er konsekvent! Et par dage etter hans besøk i Amerika, gjorde han det påny klart i Røde Kina: «Vi skal ødelegge Amerika. Hvis Amerika ikke gir etter med hensyn til sameksistens (som er det samme som å kapitulere for kommunismen) så skal vi ødelegge dem gjennom krig». Etterretningene fra Øst-Tyskland blir stadig mørkere. Der vinner kommunismen, som er antatt å tillate fri religionsutøvelse fordi noen få kirker virker i Moskva hvor det før var tre hundre, hvor presteskaperet er kommunistagenter, som krever proklamerer av den kommunistiske linje fra prekestolene konstant, slik som i budskapet fra baptisten Zhidkov, krigen mot krigen. I noen landsbyer har all kirkelig virksomhet opphørt. Ingen dåp, ingen konfirmasjon, ingen kirkelige vielser. Prestene har intet å gjøre. — Og disse landsbyer blir lovprist i den kontrollerte presse (noen annen er det ikke). Mere og mere overgir de tyske biskoper og presteskaperet seg til «sameksistens». Det vil si, de gir opp og blir ulver i fåreklær, slik som Nikolaus i Moskva ble.

Der er lojale kristne! Der er martyrer! I dette økende mørke av utroskap er det lyssende åndens stjerner: legmenn og kvinner og prester. Gud sørger alltid for å ha sine vitner! Men, å hoppe på den lettvinde konklusjon at «Stalin, den tosk, trodde han kunne slå Kristus», fordi noen få

Forts. side 6

Antisemittisme i Østblokken

(Forts. fra s. 1).

dette en «falsk og reaksjonær idé». Allerede her ligger roten til den jødiske tragedie i Sovjetsamveldet.

Den jiddische kultur.

Det jiddische sprog er i sin kjerne tysk sprogods som de i middelalderen fra Tyskland utvandrede jøder bragte med seg og blandet opp med hebraiske og slaviske ord. Det blir skrevet med hebraiske bokstaver og er østjødernes omgangssprog, sproget for deres høyt utviklede litteratur, innbefattet teater og presse. Hebraisk var et dødt sprog til religiøs bruk inntil den nye stat Israel igjen gjorde det til et levende sprog.

Denne jiddische kultur ble tolerert i Sovjetsamveldet i de første to årtier. Naturligvis ble den jødiske religion forfulgt. Men tsartidens jødelover var bortfalt. I distrikter med en sterk jødisk befolkning ble det opprettet jødiske områder, og det kulturelle liv som var forbundet med det jiddische sprog kunne utfolde seg.

Det var i året 1932 i Sovjetsamveldet 35 jiddische aviser og tidsskrifter, 4 jiddische bokforlag med en betydelig produksjon og 10 jiddische stats-teatre. Bare i Sovjet-Ukraina var det 765 jiddische skoler og 116 jiddische biblioteker.

Bekjempelsen av zionismen.

Denne toleranse svarte til den kommunistiske mindretallspolitik som ble drevet dengang. Den tok sikte på å vinne folkene av fremmed avstamning for kommunismen ved å imøtekomme deres nasjonkulturelle interesser. — Men, som tilfellet med Sovjet-Ukraina viser, ble det bremsset skarpt da et mindretalls nasjonalfølelse truet med å ta eneherreledet over den kommunistiske doktrin.

Ut fra dette synspunkt var zionismen bannlyst i Sovjetsamveldet fra begynnelsen av. For den betød et ideelt nasjonalt mål som stod jødernes hjerter nærmere enn kommunismen. Et vedtak av Kominterns 2. verdenskongress fra 1920 betegner zionismen som et verktøy for de britiske imperialister og for undertrykkerne av de arabiske arbeidere i Palestina.

Det «autonome jødiske område».

For å lede jødene bort fra zionismen fremmet man bestrebelser på opprettelse av jødiske nybygg i Ukraina og på Krim. I denne forbindelse kan også nevnes opprettelsen av det «autonome jødiske område» i Biro-Bidsjan,

som riktignok var en total fiasko og en stor bluff med sikte på utlandet.

Biro-Bidsjan, kalt så etter to elver, ligger i den nordøstlige del av Sibir, ved grensen til Mansjuria. Det er noe større enn Baden-Württemberg, men har bare vel 100.000 innbyggere. — Sovjetregjeringen fastsatte det i tyveårene til jødisk nybyggerområde og ga det i 1934 navnet «Autonomt jødisk område». For å få jødene til å slå seg ned der, ble det drevet en enorm propaganda om landets fruktbarehet og dets gunstige klima. Alt sammen var løgn.

Klimaet var rått og usundt, jorden ufruktbar, størstedelen av landet dekket av urskog. Til tross for at selv jødiske kommunister i utlandet gikk inn for denne propaganda, var tilstrømmingen av jøder minimal. Leilighetsvis massedeportasjoner hjalp noe på.

I dag er flertallet av befolkningen ikke-jødisk. Tallet på jøder blir hemmeligholdt, men man anslår det til omkring 30.000. Et jiddish lite ukeblad «Schtern» er resten av den engang så blomstrende jiddische presse i Sovjetsamveldet.

Den sovjetiske jødeforfølgelse.

Toleransen overfor den jiddische kultur hadde opphørt allerede i slutten av tredveårene. Stalins blodige utrensning i årene 1936/38 rammet også det jødiske lederskikt. Stalin, som var antisemitt, lukket i slutten av 1938 alle jiddische kulturinstitusjoner. Det er mulig at han innledet en anti-jødisk kampanje for å imøtekomme Hitler. — Da denne imidlertid i 1941 angrep Sovjetsamveldet, forandret han kurs. I april 1942 ble det i Moskva stiftet en «jødisk antifascistisk komité», hvis ledere laget en prosovjetisk propaganda i utlandet.

Da imidlertid, henimot slutten av krigen, sovjettroppene gjenerobret den vestlige del av Sovjetsamveldet og trengte inn i Polen, viste de seg absolutt ikke som befriere av de jøder som hadde overlevet den nazistiske forfølgelse. Jødene håpet forgjeves at de skulle få lov til å bygge opp igjen sitt kulturelle liv som erkjentlighet for den hold de hadde inntatt i krigen.

Derimot begynte i året 1948, som jo også i satellitstatene betød en svingning til en brutal politikk av nasjonal forfølgelse, i Sovjetsamveldet en planmessig jødeforfølgelse.

Den «jødiske antifascistiske komité» ble oppløst, dens tidskrift «Eini kait» ble undertrykket og tallrike jødiske intellektuelle ble arrestert.

Jiddische trykksaker ble fra 1949 av ikke mere tillatt. Derav utviklet det seg en håndskreven litteratur. En anti-jødisk terrorbølge med hundrevis av henrettelser satte inn. Den mest markante begivenhet herunder var arrestasjonen av 11, for størstedelen, jødiske leger i Kreml i slutten av 1952 under påskudd av at de med hensikt hadde behandlet prominente kommunistiske funksjonærer slik at de omkom.

Etter Stalins død.

Da Stalin var død, ble de løslatt våren 1953 og rehabilitert. To av dem var forøvrig døde i fengslet. Skueprosessen i Budapest i 1949 og i Prag i 1952 mot høye jødiske partifunksjonærer, som så å si alltid endte med dødsdom ved hengning, viser at den av Stalin igangsatte antisemittiske terror strakte seg ut også til satellitstatene. Det finnes beretninger om at MGB da Stalin døde allerede hadde forberedt masseprosesser og deportasjoner av jøder.

Etter Stalins død ble den anti-jødiske terror avbrutt. Tidligere likviderte jødiske forfattere og kunstnere ble rehabilitert og deres verker — riktignok på russisk sprog — ble igjen tilgjengelige. Etter XX partidag i 1956, på hvilken Krustsjov gav den døde guddom et spark, het det sågar at jødene skulle få tilbake sin rett til egne kulturelle institusjoner og til igjen å utgi trykksaker på jiddish.

Slik gikk det imidlertid ikke. Undertrykkelsen av den jiddische kultur fortsatte og i de siste år hopet meldingene seg opp om anti-jødiske forholdsregler med det mål å få jødene til å forsvinne som nasjonalt mindretall i Sovjetsamveldet. Ledende sovjetfunksjonærer som Krustsjov, Suslov, fru Furzeva har i intervjuer til og med bestridt at det finnes noe jødeproblem i Sovjetsamveldet. Jødene ønsker intet annet enn å gå opp i den russiske kultur.

Dette er, som jødedommen i utlandet mere og mere blir klar over, en frekk løgn. Den begeistrede mottagelse som jødene i Moskva i 1948 gav Israels første sendemann fru Golda Meir, og i 1957 delegasjonen av ungdom fra Israel ved verdensungdomsfestivalen, viser til stor misfornøyelse for de kommunistiske makthavere hvor sterkt de russiske jøder er bundet til jødedommen og i særdeleshet til dens stat Israel.

Naken antisemittisme.

Bak den sovjetiske antisemittisme står først og fremst hatet mot zionismen, som allerede Lenin skarpt hadde avvist. Det er bare en tilsynelatende motsigelse at de sovjetrussiske representanter,

Forts. side 7

Ulver i fåreklær

(Forts. fra side 5).

kirker er fylt av troende her og der i Russland, er bare å være den optimistiske narr for ulvene i fåreklær. Kristus vil seire. Men ikke alltid på den måte vi mener. Hele land har mistet sin kristendom. Også Vestens kristenhet kan miste sin kristne tro og sivilisasjon. Hele Nord-Afrika — hele det nære Østen mistet sin kristendom under det muhamedanske fremstøt seks hundre år etter Kristus. Vår kristne sivilisasjon er underminert. Vi mister vår kristne samvittighet. Vestlig lov bygget på kristendom ble ødelagt i annen verdenskrig. Nürnberg var monumentet på det vestlige rettsvesens grav. Og ødeleggerne brukte tanker og ord fra den kristne sivilisasjon for å ødelegge tro og samvittighet. De som gjorde dette (president Roosevelt og 1. minister Churchill) sang forredersk «Fremad, Kristi soldater» da de hadde planlagt denne ødeleggelse, som de kamuflerte med proklameringen av «de fire friheter». Disse vedstod de seg naturligvis ikke senere da Tyskland var blitt knust og 1 billion menneskelige skapninger av dem var blitt overgitt til kommunismens helvete.

I den veldige del av verden som er forært kommunismen av de vestlige nasjonale ledere er kristendommen, hvor den tolereres, blitt berøvet sin etisk-åndelige makt. De kristne ledere bøyer seg — tvungent — for ethvert krav fra kommunistregjeringen omfordømmelse av selve kjernen i kristendommen og den vestlige sivilisasjon. De tjenestgjør som en anti-kristendom!

I den utstrekning Vesten har bøyet seg for kommunismen, gjennom sameksistens og økende godkjennelse av kommunistiske mål, via nasjonal og internasjonal sosialisme, har det fremmet anti-kristendommen. Et omhyggelig studium av meget kirkelige materiale, for kirkeskoler, for prekner, for hjemmene, viser hvor langt denne nedbrytning er kommet!

Alt dette kan summeres opp slik: Kristenheten i Vesten, den kristne verdenskultur er i fare. For å overleve må den reise seg i ord og gjerning mot de krefter som vil omskape den til anti-kristendom. Dette vil kreve mot. Det kan komme til å kreve martyrium. — Men martyrenes blod er kirkens sed.

John F. C. Green.

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

Majestæts regjering i Det forenede kongerike tilfredsstillende forsikringer om at den tyske regjering har innstillet enhver pågående angreps handling mot Polen og er beredt til uten opphold å trekke sine tropper ut av polsk område.

Skjønt denne henvendelse ble gitt for over 24 timer siden er det ikke kommet noe svar, derimot blir det tyske angrep på Polen fortsatt og forsterket. Jeg har derfor den ære å underrette Dem om at hvis det ikke innen klokken 11 i formiddag britisk tid den 3. september blir gitt en tilfredsstillende forsikring som ovenfor nevnt til Hans Majestæts regjering i London, vil der bestå krigstilstand mellom de to land fra nevnte klokkeslett. Jeg benytter denne anledning til å forsikre Deres Eksellense om min høyaktelse.

Nevile Henderson.

«Jeg vil straks la denne meddelelse gå videre til herr riksen utenriksministeren», sier Dr. Schmidt og herrerne reiser seg. Dette ark er jevngodt med Englands krigserklæring, for det er innlysende at Tyskland ikke vil svare. De to menn, tyskeren og engelskmannen, vet begge hva disse minutter betyr. Men begge to vokter seg for å ytre et ord — for nå må man veie hvert ord på gullvekt.

Sendemannen tar avskjed og går. To ganger går langviseren rundt klokkeskiven uten at den

britiske sendemann får noe svar fra utenriksdepartementet, som han kan la gå videre til London. Klokken 11 blir den tyske sendemann i London av den britiske regjering meddelt at England fra nå av befinner seg i krigstilstand med Tyskland.

Frankrikes sendemann Coulondre har etter anvisning av sin regjering forholdt seg nøyaktig som Sir Nevile Henderson. Han har overrakt et likelydende ultimatum, som utløper klokken 5 om ettermiddagen og som det heller ikke kommer noe svar på. Frankrike, som helt har oppgitt sin politiske selvstendighet lar seg uten motstand trekke inn i denne engelske krig av England — —.

Klokken 11, da krigstilstanden inntreffer har en del herrer fra den britiske ambassade begitt seg til protokollsjefen i utenriksdepartementet for å avtale det nødvendige for avreisen. De blir mottatt med utsøkt høflighet og får beskjed om at det vil bli stillet til disposisjon for dem et ekstratog og at en herre fra protokollsjefens stab vil ledsage dem til den hollandske grense.

Mandag 4. september forlater ekstratog som skal bringe medlemmene av den franske ambassade ut av Tyskland Berlin klokken 9 morgen. Engelskmennene reiser fra Charlottenburg jernbanestasjon kl. 11,20. Selskapet består av 30 herrer, 7 damer og 2 hunder.

(Neste gang: Den gåtefulle feltherre).

Hitler og de tyske arbeidere

(Forts. fra s. 5).

rettholde det som finnes, men å utbygge arbeiderens beskyttelse og rett videre, slik at han i den nye nasjonalsosialistiske stat kan gå inn som et fullverdig og aktet ledd».

Ley åpner dermed det store propagandafelttog om å vinne den tyske arbeider, et felttog som Hitlers tale på Det tyske arbeiderskaps første kongress 10. mai 1933 grep inn i med disse ord: «Jeg vil ikke føle meg stoltere over noe i hele mitt liv enn dette ved mine dages ende å kunne si: "Jeg har tilkjempet den tyske arbeider Det tyske rike"».

Klassekampen, som svekker det tyske folks kraft til skade for arbeiderne selv — skal overvinnes av folkefellesskapet. I den enkelte bedrift skal striden mellom ledelse og de ansatte avløses av bedriftsfellesskapet, som binder sjef og arbeider sammen i felles ydelse om felles oppgave:

«Bare slik kan man igjen gjøre levende hos millioner av mennesker den overbevisning at staten ikke er representant for en gruppe eller en stand og at regjeringen ikke er prosessfullmektig for en gruppe eller stand, men for hele folket som sådant».

Det blir ikke bare med ord. Ley vet, og han medgir det åpent, at arbeiderne bare for en liten dels vedkommende slutter opp om partiet, og at det her er en oppgave å ta fatt på som er enda viktigere enn å vinne borgerskapet, hvis splittelse ikke kan bety noen alvorlig politisk fare. Slik setter «den nye autoritet» seg igjennom også likeoverfor den annen side og tvinger frem en rekke forholdsregler som skal tjene til å bedre arbeidernes stilling. Spørsmål som det har vært kjempet om lenge og resultatløst, blir nå løst gjennom forordninger. Ferie med full lønn, lønn på helligdager, omordning av lønnskalaen er de første etapper. En ny organisasjon «Schönheit der Arbeit» gir bedriftslederen en rekke pålegg til nyordning av de hygieniske forhold i bedriften — opprettelse av kantiner — sportsplasser og lignende. — Mange steder forsvinner skrothaugene på skitne fabrikkområder for å gi plass for grønne plener, haveanlegg og sittebenker.

Særaksjoner som «Gutes Licht — Gute Arbeit» eller «Saubere Menschen im sauberen Betrieb» avløser hverandre. En forskjønnelsesaksjon for landsbyene trekker ut på landet, og med større eller mindre påtrykk blir det frigjort millionbeløp for forbedring av mannskapsunderbringelsen på tyske skip. Den samlede verdi av det som anvendes innenfor rammen av

Adolf Hitler sammen med tyske arbeidere.

«Schönheit der Arbeit» når i året 1937 600 millioner mark.

Det mest synlige og propagandistisk mest virksomme nummer på programmet går over scenen i november under benevnelsen «Kraft durch Freude».

Sjelden har det vært spotet så meget over en politisk organisasjon som over denne frukt på det nasjonalsosialistiske tre. Sjelden har også en organisasjon vært så virksom — og så heldig virksom som denne. Med fare for å bli mislent for ny-nazistisk sinnelag, må vi kaste et blikk tilbake på denne mangfoldige virksomhet, ikke for å legge en krans på Leys grav, men for å komme til klarhet over hvorfor den tyske arbeider uten motsigelse fant seg i at deres gamle organisasjon ble slått istykker, og under de voldsomme krav som krig og fred stillet til ham, arbeidet uten sabotasje og uten å knurre med en eksemplærplikt oppfyllelse.

Det er ikke tilstrekkelig å gjøre Gestapo ansvarlig for at det kommunistiske parti forsvant i en illegalitet som gjorde at det tyske folk ikke merket noe til det helt til i 1945. Det er ikke Gestapos skyld eller fortjeneste at Hitler og hans menn uforstyrret og under den vanlige applaus kunne tale på utallige møter i overfylte fabrikkhaller. Heller ikke sammenligningen med kirkegårdens fred passer, for larmen fra KdF-turistene var ofte høyere enn innbyggerne i de fjell-landsbyer og badesteder som ble besøkt syntes om.

Bare i året 1937 var det mer enn 9 millioner KdF-reisende. 180.000 turister reiste samme år over sjøen til Norge — til Madeira eller til Italia. Det var langt mere enn hele den samlede trafikk fra de tyske havner. Titusener reiste innen rammen av avtalen mellom Ley og Cianetti til Italia i bytte med italienske arbeidere som besøkte Tysk-

land. I Rügen og Kolberg reiser byggene til KdF-badene seg. Året 1937 tellet 602 bedriftsutstillinger, det tellet 34 millioner deltagere på fridagstilstellingene, 6,5 millioner deltagere på sportsøvelser. For arbeiderne på riksautobanene blir det gjennomført 4.000 konserter og 3.000 underholdningsaftener. Alt dette er tall som ble overgått i 1938, tall som riktignok ikke sier noe om kvalitet og innhold, men som dog forrader en enorm bredde og hvis kvantitet vel ikke slår over i menneskelig, men i politisk kvalitet.

Finansieringen av dette kjempeforetagendet kommer fra Deutsche Arbeitsfronts kasse og fra enkeltbedriftenes bidrag.

Den hele hvirvel av disse tiltak ville imidlertid ha løpt ut i sanden og ville ikke ha gjort noen virkning hvis ikke den største og vanskeligste oppgave var blitt løst, den som for det tyske folk stod som skjebnespørsmålet: Utryddelsen av arbeidsløsheten.

Det var ikke mange mennesker og enda ferre fagfolk i Tyskland som trodde på at Adolf Hitler med de utilstrekkelige menneskelige krefter innen hans bevegelse og med de umodne tanker i Feders økonomiske program skulle kunne makte å rydde av velen denne kjempebyrde. Man var langt heller overbevist om at han på det økonomiske område ville oppleve sitt Cannae slik at hele det brune spøkeri ville få en lite ærefull ende. A «bryte renteslaveriet» kunne bare føre til å slå i stykker det indre og ytre kapitalmarked og kunne bare bringe uorden i den moderne økonomi's fine verk. På den indre og ytre motstand mot denne utopiske diletantisme ville NSDAP's pompøse propagandamaskin kjøre seg fast.

Utlandet stemte i med denne for tidlige gravsang. Man gav gjerne Hitler hans fire år, for det ville klare seg med

fire måneder til han våknet opp av sine drømmer og var villig til enhver konsesjon på ruinhaugen av sine håp. Også utlandet gav altså Hitler hans fire år, og det mottok tålmodig det transfer-memorandum som den nye riksbankpresident Schacht utstedte i håp om et snarlig omsving.

Omsvinget kom ikke. Hitlers tanker om å erstatte kapital og renter med arbeid og ydelse, blir vakt tillive innenfor de trange muligheters grense av Schacht, og omsatt i virkelighet ved en dristig foregripen av det fremtidige sosialprodukt.

Med «lov til minskning av arbeidsledigheten» av 1. juni 1933 blir «arbeidsslaget» åpnet, det hvis forskjellige tiltak som: Nødsarbeider, arbeidsskattekammeranvisninger, skattefrihet for erstatningsanskaffelser, overføring av kvinnelig arbeidskraft til huslige yrker, ekteskapslån, gaver til fremme av det nasjonale arbeid, gjennom utnevnelse av generalrådet for økonomi, gjennom oppstilling av en riksøkonomiplan fra riksregjeringens side, gjennom endring av skattesystemet og til den senere start av fireårsplanen ustanselig løper storm på arbeidsledighetsondet til det sluttelig, i en fire-årig trommeld, blir overvunnet.

Betydningen av dette resultat for det tyske folks, den tyske arbeiders holdning til nasjonalsosialismen, kan vanskelig overvurderes. Betydningen blir ikke forringet av at verdenskonjunkturerne kan ha medvirket og heller ikke ved den innvending at det egentlige mål var opprustningen. Til rustningsindustrien gikk der bare en brøkdel av de tidligere arbeidsløse. Beskjeftigelsesstatistikken for disse fire år viser økende beskjeftigelse i veibygging, boligbygging, tekstil- og automobilindustri. Likeledes tjener autostradaene fredsformål, for det viste seg senere at jernbanene bar den overveiende hovedlast av krigstransporter, mens autostradaene tjente den sivile trafikk, fremfor alt fjernlastetrafikken.

Også den innvending at lønningene bare steg uvesentlig og bare for enkelte yrkesgrupper, ja at reallønnen sank i de senere år, kan ikke forminske betydningen av at folk kom i arbeid, noe som mere løste et menneskelig og sosialt problem enn et økonomisk. Man sammenlignet den uhyggelige stigning i menneskelig elendighet før Hitler med den brusende start av alle hjul etter «makttagelsen» og fant seg med nytt håp i de ubehageligheter og ubilligheter som først og fremst traff et lite mindre-

Antisemittisme —

(Forts. fra side 6)

Gromyko og Zaratkin i 1947 i FN hilste opprettelsen av staten Israel som også like etter at den var opprettet ble anerkjent av Sovjetsamveldet.

Leneman forklarer dette i sin foran nevnte bok slik at det dengang fremfor alt gjaldt for Moskva å drive England ut av Palestina, og at Sovjetsamveldet forøvrig bare gav jødene i Vesten rett til en egen stat. I virkeligheten er i dag utvandring av jøder fra Sovjetsamveldet til Israel umulig. Den fiendtlige innstilling som Sovjetsamveldet i dag viser overfor Israel beror vesentlig på at Moskva i de arabiske stater søker å vinne et verktøy for sin inntrengen i det nære østen.

Meget riktig blir det i forordene til Lenemans bok anført, at også andre minoriteter i Sovjetsamveldet er utsatt for forfølgelse. For det tilsvarende totalitarismens vesen, som «ifølge sin natur streber etter å forfølge og å likvidere minoriteter». Når det gjelder jødespørsmålet, så medvirker imidlertid åpenbart en tradisjonell antisemittisme, som allerede i tsartiden gav seg utslag i blodige pogromer.

I dag er jødiske kretser i utlandet, selv kommunister — klar over at det i Sovjetsamveldet ikke bare foregår en forfølgelse av jødedom som minoritet eller fra et klasse-synspunkt, og ikke bare en undertrykkelse av den jødiske religion, men at det også i partikretser er utbredt en naken antisemittisme. Således har den kanadiske jødiske kommunist Salzberg, — som hadde anledning til å reise i Sovjetsamveldet sammen med en delegasjon og der hadde samtaler hvori også Krustsjov deltok, fortalt i «New York Times» om grove antisemittiske ytringer som denne kom med. Heller ikke den sovjetiske partipresse av i dag er fri for slike antisemittiske utfall.

tall. Like overfor noen titusener av rammede står 20 millioner mennesker, som har fått sikret velen tilbake til livet og til sosial anerkjennelse.

De første ukers uro er over og Hitler sier full av stolthet, og hører også gjerne sagt, at aldri har en revolusjon forløpet så ublodig som hans. Gatene gjenlyder ikke lenger av larmen fra nattlige slagsmål, og frykten for at hver morgen kan bringe utbruddet av en ødeleggende borgerkrig er vekk. Man leser — innen et lite skikt av befolkningen — den utenlandske presse, som ikke er forbudt, men man vet at det ikke blir innlevert sønderlemmede lik hver eneste natt på de israelske kirkegårder og mistror etter en falskmelding også det andre som berettes.

«Myten om Elverumsfullmakten»

En farlig stortingspresident.

(Forts. fra s. 1).

tarisme enn et brudd på denne. En imøtegåelse av denne oppfatning vil være av interesse. Vi bøyer oss for kjennsgjæringer og påfølgende logisk resonnement, men ikke for frittstående påstander, — dvs. ønsketenkning.

Det være med dette som det vil. Hittil er det så å si donket inn i hodet på det norske folk, hvor fortjentsfullt det var at kongen trakk landet inn i stormaktskrigen (angivelig) til parlamentarismens bevarelse.

III.

Ola Nordmann sjøl, den menige soldat, som det forlangtes skulle forsvare og våge livet for disse politiske «pussigheter», hans syn på det hele fremgår med all mulig — uønsket — tydelighet av en bok av den dansk-norske kaptein Ellinger, som er utgitt i disse dager. Ta det med ro! Ola er ikke så feig, som det kan se ut til; jfr. hans innsett på Østfronten. Men en krig for «parlamentarismens» skyld, som det ble ham pålagt å utkjempes med «bruket gevær», den møtte han med — figurlig talt — et kaldflir.

IV.

Kronikkøren går ikke inn på, hva grunnen kan ha vært til at regjeringen, straks Stortinget var gått fra hverandre og dermed var ute av både bildet og spillet, i realiteten gikk fra sitt eget av Stortinget vedtatte forslag om virkelig å forhandle seg til en ordning med okkupanten og istedet bad England om å fremsette et tilbud om hjelp, og så senere har gjort et stort nummer av dette tilbud. Det kommer i virkeligheten ikke Stortingets vedtak ved, men forfølger et annet mål.

Vi nærmer oss etterhånden den nakne realitet, som vel må antas å være lite reputabel, siden den skal i graven. Hvilket siste igjen viser dens eksistens.

V.

Der finnes et skrift, som synes hittil å være satt på den politiske index ved siden av andre ubehagelige opplysninger — eksempelvis minister Masengs skrifter — siden der refereres så lite til det, bortsett fra de velorienterte herrer, den gamle overlege og den gamle prost.

Det er da heller ikke bare lystige ting, som der står å lese. Der siktes til «Innstilling fra undersøkelseskommisjonen av 1945».

Der står følgende i forbindelse med Stortingets Elverums-vedtak: «at det er en selvfølge at når Stortinget helt fritt har truffet sin avgjørelse i den sak har jeg (Kongen) intet personlig standpunkt annet enn den fulle lojalitet mot det som måtte bli vedtatt under disse vanskelige vilkår».

Utvilsomt riktig, men som kjent: «Kom senerehen til andre resultater».

VI.

I U. K. innstilling kan man videre lese, at utenriksministeren under opphold på Seilen i Sverige av biskop Berggrav fikk telefonisk beskjed om at «Bräuer var villig til nye forhandlinger om en ordning uten Quisling. Han drøftet saken med sine kolleger (Torp og Hjelmtveit) og kom til det resultat, at «om vi på norsk side kunne gå med på et forlik som skapte ein ny konstitusjonell regjering» ville «tilhøvet til England . . bli så farleg for oss at det av den grunn synest mest umogeleg å la Noreg koma i slikt samarbeid med Tyskland, som der er spørsmål om. Med andre ord eg trur at valet er avgjort for oss og at vi har ingen veg tilbake».

Det var altså resultatet av mot Stortingets beslutning å påkalle «de små nasjoners beskytter's» beskyttelse.

VII.

Det er ikke til å undres over, at den daværende utenriksminister har fått gjennomgå litt av hvert i disse april dager, men det er grunn til å spørre, hvem var hans medarbeidere og medvitere? Det ser ut som om man på et tidligere tidspunkt har kjørt seg fast og ikke vil ut med hva det er. Den evige hakkingen på utenriksministeren alene, ligner den alminnelige hakkingen på oss quislinger i den hensikt å bortlede oppmerksomheten fra egne synder.

VIII.

Ifølge general Clarks opplysninger (Se «F. o. L.» nr. 5-1959) var den øvrige regjering i Øyer kommet til det resultat, at videre motstand kun ville føre til hensiktsløs blodsutgytelse, et standpunkt som *atter* ble veltet i tillit til den engelske «beskyttelse».

Ovennevnte underretning

Litt av hvert fra fjern og nær

JØDENE VIL HA VEKK PASJONSSPILLENE!

I den amerikanske Jewish Committee's tidsskrift «Commentary» gæses det nå til angrep på pasjonsspillene i Oberammergau. Det er egnet til å fremme antisemitismen, sies det, at disse spill fremvises for store menneskemengder! Dessuten har arrangørene av pasjonsspillene sympatisert sterkt med nasjonalsozialismen. Lederen av spillene siden 1922, billedhuggeren Georg Lang opgis å ha vært en av Oberammergaus første «nasister», og av de medvirkende i år 1934 skal 151 ha vært partimedlemmer, «deriblant de som fremstiller Kristus og Jomfru Maria». Bare den som hadde Judas' rolle skal ha vært «avgjort antinasist». Vi forstår bare ikke at Jewish Committee og alle dens hjelpere rundt omkring i alle land ikke tar skrittet helt ut og krever hele Nytestamentet kastet på kjetterbålet. Her er det en oppgave for Berggravs åndelige etterfølgere.

POLSK NORDMANN ARRESTERT SOM SPION

I Folk og Land har blant andre Olga von Barényi i flere artikler fortalt om det nett av kommunistiske spioner som arbeider rundt omkring i de vestlige land.

Forsvarsprat i Tinget

av dem som vakt skulle være. Nu er vi atter forrådt av den samme partipolitiske mennesketype som i 1940 førte oss opp i ulykken. Når skal vi bli kvitt dem? Før vi går i massegrav med verdens høyeste levestandard? Aldri har så få narret så mange, så lenge og så farlig. La det bli et folkekrav om å avskaffe partipolitikken. De menn må til makten og snarest, som tenker på landet og ikke på egne særinteresser.

H. Franklin Knudsen.

fra biskop Berggrav kan ikke sees å være meddelt Hans Majestet — til eventuell lettelse av hans konstitusjonelle samvittighet.

IX.

Etter å ha avlivet «fullmakten» går kronikkøren over til «konstitusjonell nødrett» som basis for den bortreiste regjeringens senere handlinger. Det er grunn til å se på det en annen gang.

Olaf Holm.

Hun fortalte i en av disse artikler at også vårt land hørte til de røde spioners og agents virkeområde. Vi har jo også hatt flere bevis på riktigheten av dette. Vi kan minne om dommen over spionene Osvald, den store patriot og motstandshelt og i disse dager har vi fått et nytt tilfelle. En polakk som kom hit under okkupasjonen som tysk krigsfange fikk naturligvis lov til å forbli her da verdenskrigen sluttet og fikk også både norsk kone og norsk statsborgerskap. I disse dager er han avslørt som spion for de røde og er arrestert. Hans spesialoppgave var flyplasser, likesom en også antar at han har spionert på andre polakker her i landet. Hadde det ikke vært like godt å stenge grensene våre for alt dette drivgodset fra rasefremmede land?

ÆREFULLT BESØK

En stor ære er oss vederfaret: Den engelske prinsesse med de mange kjærlighetshistorier, Margaret og hennes fotografmann skal beære de norske fjorder men et besøk under den selebre bryllupsreise som er det som for tiden opptar alle åndsdiotene i dette og andre land. Dessuten skal vi naturligvis få se det hele i Arbeiderpartiets fjernsyn, for dette parti og dets presse, kringkasting og fjernsyn er blitt så kongelig på sine gamle dager at enn ikke en kongelig fj -- går upåaktet.

DET RAKNER I HØYRE

Som rimelig kan være har den nyhambroske linje i Høyre, som blant andre Kjøs har gjort seg til talsmann for: dette å fornekte Libertas, vakt stor harme og forferdelse overalt. En regner med stort frafall rundt omkring og vi har blant annet fått melding om at en i Hedmark fylke regner med at Høyre er totalt ferdig og ute av dansen. Antagelig blir det Senterpartiet som overtar konkursboet — vel å merke hvis dets ledere klarer å holde stivere rygg enn «opposisjonspartiet» Høyres. For feighet og undfallenhet har alltid vært den direkte vei til undergang og utrydelse. Det er derfor den politiske situasjon er som den er i Norge i dag. Hambros ånd svever også over disse vanne.

KARL HEINZ PRIESTER DØD

En av våre tyske kamerater, forleggeren og frontsoldaten Karl Heinz Priester er avgått ved døden bare 48 år gammel. Priester var offiser i Waffen SS og hårdt såret 7 ganger. Ved sin død var

han formann i Tyske Sosialbevegelsen, som samarbeider med Engdahls Nysvenska Rörelsen. Ellers drev han en modig forlagsvirksomhet og ga ut en rekke bøker som fortalte sannheten om personer og hendelser. Priester falt om under et møte i München og døde etter et par dages forløp. Han ble begravet på Südfriedhof i Wiesbaden under stor deltagelse. Priesters Forlag var en av leverandørene til Folk og Lands Boktjeneste og vi beklager strekt hans altfor tidlige bortgang.

NYSVENSKA RÖRELSEN

Nysvenska Rörelsen later ellers til å ha vind i seilene i Sverige. Det ser ikke ut til at forfølgelsen i forbindelse med hakekorshetsen har skadet bevegelsen — snarere tvertimot. Det er jo ellers en gammel erfaring at ånd og ideer ikke kan tilintetgjøres med brutal makt og forfølgelse. Her som når det gjelder det spesielt religiøse område er martyrenes blod kirkens sed. Fra Sverige får vi melding om at spesielt bevegelsens studentklubb i Uppsala «Föreningen Det Nya Sverige» har fått mange nye medlemmer i forbindelse med alt det siste oppstyret. Dette har igjen utløst nye overgrep og en serie boikotttiltak, hvori blant annet universitetsmyndighetene deltar. Kjedereaksjonen er altså i full gang og dr. Engdahl kan sikkert se fremtiden fortrøstningsfullt imøte. Samme erfaringer gjør en forresten også her hjemme i Norge, hvor blant annet læreraksjonen har resultert i adskillig tilgang på nye abonnenter for Folk og Land.

ANNELISE PARROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

FOKL og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo